

Sag C-456/21**Sammendrag af anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 98, stk. 1, i Domstolens procesreglement****Dato for indlevering:**

23. juli 2021

Forelæggende ret:

Rechtbank Den Haag, tingstedet 's-Hertogenbosch (Nederlandene)

Afgørelse af:

23. juli 2021

Sagsøgere:

E

F

Sagsøgte:

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Hovedsagens genstand

Hovedsagen angår en tvist mellem E og F (herefter »sagsøgerne«) og staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (statssekretæren for retlige anliggender og sikkerhed, herefter »sagsøgte«) angående sagsøgtes afslag på deres ansøgninger om international beskyttelse. Sagsøgerne har anført, at de på grund af deres mangeårige ophold i Nederlandene har overtaget vestlige normer, værdier og faktiske levemåde og derfor har behov for beskyttelse.

Genstand og retsgrundlag for anmodningen om præjudiciel afgørelse

Denne anmodning i henhold til artikel 267 TEUF vedrører for det første fortolkningen af artikel 10 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse (herefter

»kvalifikationsdirektiver«). Nærmere bestemt drejer det sig om spørgsmålet, hvornår tredjelandstatsborgere kan anses for »medlemmer af en bestemt social gruppe« som omhandlet i kvalifikationsdirektivets artikel 10, stk. 1, litra d). For det andet har den forelæggende ret stillet spørgsmål om den måde, på hvilken – og i hvilken fase af proceduren – barnets tarv skal fastsættes og afvejes. I denne forbindelse er den forelæggende ret også i tvivl om, hvorvidt det er i strid med EU-retten, at det efter en national praksis, ifølge hvilken det ved fornyede ansøgninger om international beskyttelse, i modsætning til hvad der gælder under den første asylprocedure, ikke bedømmes, om der skal meddeles opholdstilladelse af sædvanlige grunde.

Præjudicielle spørgsmål

1. Skal kvalifikationsdirektivets artikel 10, stk. 1, litra d), fortolkes således, at vestlige normer, værdier og faktiske levemåde, som tredjelandstatsborgere overtager, når de i en betragtelig del af den fase af livet, hvor deres identitet formes, har opholdt sig på medlemsstatens område og er blevet fuldgyldige medlemmer af samfundet, må betragtes som fælles baggrund, der ikke kan ændres, eller som er så grundlæggende for deres identitet, at ingen mennesker bør tvinges til at give afkald derpå?
2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal tredjelandstatsborgere, som – uanset årsagerne hertil – har overtaget tilsvarende vestlige normer og værdier i kraft af faktisk ophold i denne medlemsstat i den fase af livet, hvor deres identitet formes, betragtes som »medlemmer af en bestemt social gruppe« som omhandlet i kvalifikationsdirektivets artikel 10, stk. 1, litra d)? Skal spørgsmålet, om der er tale om »medlemmer af en bestemt social gruppe, som har en særskilt identitet i det relevante land« afgøres ud fra denne medlemsstats synsvinkel, eller skal det i forbindelse med kvalifikationsdirektivets artikel 10, stk. 2, fortolkes således, at der skal lægges afgørende vægt på, om udlændingen kan godtgøre, at den pågældende i sit oprindelsesland betragtes som en del af en bestemt social gruppe, eller at dette i al fald tillægges denne egenskab? Er betingelsen om, at vestliggørelse alene kan føre til flygtningestatus, hvis dette skyldes religiøse og politiske grunde, forenelig med kvalifikationsdirektivets artikel 10 i forbindelse med forbuddet mod refoulement og med retten til asyl?
3. Er en nationale retspraksis, hvorefter en besluttende myndighed ved bedømmelsen af en ansøgning om international beskyttelse afvejer barnets tarv uden først konkret at (lade) fastslå (i hver procedure), hvad der er barnets tarv, forenelig med EU-retten, særligt med artikel 24, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), i forbindelse med chartrets artikel 51, stk. 1? Skal dette spørgsmål besvares anderledes, hvis medlemsstaten skal afgøre en ansøgning om opholdstilladelse med henvisning til sædvanlige grunde og barnets tarv herved skal tages i betragtning?

4. På hvilken måde og i hvilken fase af bedømmelsen af en ansøgning om international beskyttelse skal, henset til chartrets artikel 24, stk. 2, til barnets tarv, særligt til den skade, som en mindreårig har pådraget sig ved et mangeårigt faktisk ophold i en medlemsstat, tages i betragtning og afvejes? Har det herved betydning, om dette faktiske ophold var lovligt? Er det ved afvejningen af barnets tarv under ovenstående bedømmelse relevant, om medlemsstaten har truffet afgørelse vedrørende ansøgningen om international beskyttelse inden for de herfor gældende EU-retlige frister, eller om en tidligere pålagt pligt til hjemrejse ikke er blevet respekteret, og at medlemsstaten i det følgende ikke udsendte de mindreårige, således at deres faktiske ophold i medlemsstaten kunne fortsætte?

5. Kan det forenes med EU-retten, at der i henhold til en national retspraksis sondres mellem den første og fornyede ansøgninger om international beskyttelse i den forstand, at sædvanlige grunde til international beskyttelse ikke tages i betragtning ved fornyede ansøgninger om international beskyttelse, når henses til chartrets artikel 7 i forbindelse med artikel 24, stk.2?

Anførte EU-retlige forskrifter

- Kvalifikationsdirektivets artikel 6 og 10, og artikel 15, litra b)
- Chartrets artikel 7, artikel 24, stk. 2, og artikel 51, stk. 1

Kort fremstilling af de faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne i hovedsagen

- 1 Sagsøgerne er en del af en familie på 7 personer. De forlod sammen med deres fader, moder, en ældre søster, en ældre broder og en yngre broder i juni 2012 deres oprindelsesland Afghanistan og indrejste sammen i Nederlandene den 1. oktober 2015 efter et ophold i Iran på godt tre år. Sagsøger 1 var ved ankomsten til Nederlandene 11,5 år gammel. Sagsøger 2 var på indrejsetidspunktet 10,5 år gammel. Sagsøgerne har på tidspunktet for undersøgelsen i retsmødet opholdt sig uafbrudt i Nederlandene i 5 år og 8,5 måneder og er således begge stadig mindreårige.
- 2 Sagsøgerne og de andre familiemedlemmer indgav den 23. oktober 2015 ansøgninger om internationale beskyttelse. Disse ansøgninger blev endeligt afslået ved afgørelser truffet den 29. januar 2019 af Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdelingen for forvaltningsretlige sager ved den øverste domstol i forvaltningsretlige sager, herefter »Afdelingen«). Derpå indgav sagsøgerne den 28. juni 2019 på ny asylansøgninger. Sagsøgerne har i denne fornyede procedure gjort gældende, at de på grund af deres ophold i Nederlandene er blevet vestliggjorte og derfor har brug for beskyttelse.

De væsentligste argumenter, der anføres af hovedsagens parter

- 3 Sagsøgerne har anført, at de fra deres ankomst til Nederlandene har deltaget fuldt ud i det Nederlandske samfund. De har gået i skole, indgået venskaber med drenge og piger og har foretaget fælles aktiviteter med disse jævnaldrende. De gør gældende, at den periode, hvori de har opholdt sig i Nederlandene, har været i den alder, hvor deres identitet formes. I løbet af denne udvikling har de lært og gjort erfaringer for selv at kunne vælge, hvorledes de vil indrette deres liv. Den omstændighed, at de i kraft af deres ophold i Nederlandene kan træffe væsentlige valg for deres tilværelse, er blevet så grundlæggende for deres identitet, at de ikke længere kan ændre den, eller dette i al fald ikke kan forventes af dem. Sagsøgerne anfører herved, at de på baggrund af den måde, som de er opvokset på og har udviklet sig i Nederlandene, ikke længere kan tilpasse sig de leveregler, der vil gælde for dem efter at være vendt tilbage til Afghanistan.
- 4 Sagsøgerne har udtrykkeligt forklaret, at deres normer, værdier og identitet og heraf følgende faktiske adfærd på ingen måde skyldes politiske eller religiøse overbevisninger. De anfører imidlertid, at hvis de efter tilbagekomsten til Afghanistan ikke kan tilpasse sig de der gældende normer og værdier, vil deres identitet og faktiske levemåde af Taliban blive anset for udtryk for religiøse overbevisninger, der som sådanne er i strid med den herskende opfattelse, og at de derfor må frygte for deres liv.
- 5 Sagsøgeren betegner den formning og den udvikling af deres identitet, der er sket i Nederlandene og den faktiske adfærd, der følger heraf, som »vestliggørelse«. Sagsøgerne ansøger om international beskyttelse hos de nederlandske myndigheder på grund af denne vestliggørelse.
- 6 Videre har sagsøgerne indtaget det standpunkt, at de i den periode, hvor de faktisk har opholdt sig i Nederlandene, har lidt alvorlig skade på grund af usikkerheden med hensyn til deres opholdstilladelse og deres frygt for en mulig tilbagesendelse til Afghanistan. Dette har de underbygget med en af sagkyndige udarbejdet rapport »Best Interests of the Child-assessment« (herefter »BIC-assessment«) og en generel sagkyndig rapport, der beskriver, hvilken skade børn, der har slået rod i det nederlandske samfund, lider, når de under et langvarigt ophold befinder sig i stadig usikkerhed med hensyn til, om de skal vende tilbage til deres oprindelsesland (herefter »rapporten om skade«). Af begge rapporter fremgår efter sagsøgernes opfattelse, at det for at undgå yderligere skade er vigtigt for dem at få sikkerhed for, at de kan blive i Nederlandene. De anfører, at »barnets tarv« bør føre til beskyttelse eller i al fald opholdstilladelse på sædvanligt asylgrundlag.
- 7 Sagsøgte har indtaget det standpunkt, at vestliggørelse i sig selv kan føre til flygtningeegenskab, hvis denne vestliggørelse skyldes politiske eller religiøse grunde. Vestliggjorte kvinder kan ikke betragtes som en »bestemt social gruppe« i kvalifikationsdirektivets forstand. Sagsøgte har videre anført, at det af sagsøgerne må og kan forventes, at de efter tilbagekomsten til Afghanistan tilpasser deres adfærd til de der gældende normer og værdier, og på denne måde ikke vil løbe

fare for alvorlig overlast og ikke vil have behov for beskyttelse. I de foreliggende fornyede asylprocedurer er det ikke blevet bedømt, om sagsøgerne er berettiget til ophold af sædvanlige grunde, fordi de ikke kan tilpasse sig de i Afghanistan gældende normer og værdier.

- 8 Sagsøgte har videre anført, at barnets tarv fuldt ud er blevet tilgodeset og afvejet, da afgørelserne blev truffet, og at det af sagsøgerne fremlagte BIC-assessment og rapporten om skade ikke fører til en anden afgørelse.

Kort fremstilling af begrundelsen for forelæggelsen

- 9 Rechtbank ser sig i denne sag stillet over for flere retsspørgsmål, som efter dens mening nødvendiggør, at Domstolen fortager en nærmere fortolkning af EU-retten.

Skal vestliggørelse føre til beskyttelse og opholdstilladelse i en medlemsstat?

- 10 De spørgsmål, som rechtbank skal besvare, er først spørgsmålet, om vestliggørelse kan føre til flygtningestatus eller subsidiær beskyttelse. Såfremt vestliggørelse ikke giver nogen ret til international beskyttelse som omhandlet i kvalifikationsdirektivet, opstår det spørgsmål, om egenskaben af at være vestliggjort er et beskyttelsesværdigt privatliv, eller om der må antages at foreligge udsendelsehindringer, eller om vestliggørelse måske skal føre til opholdstilladelse af andre, almindelige grunde. For udlændingen er det relevant, på hvilket grundlag den pågældende kan få opholdstilladelse. Princippet om non-refoulement er absolut, mens der ved bedømmelsen af, om der skal meddeles opholdstilladelse på grundlag af privatliv opbygget i Nederlandene eller andre almindelige grunde, skal ske en interesseafvejning. Under denne interesseafvejning skal der også lægges vægt på, at medlemsstaterne kan føre en vis tilladelsespolitik, samt på den omstændighed, om den pågældende har opbygget et vist privatliv under et lovligt eller ikke lovligt ophold på denne medlemsstats område. Det er måske også relevant, i hvilket omfang en medlemsstat opfylder sin EU-retlige pligt til at udsende udlændinge, der ikke har lovligt ophold på medlemsstatens område. Såfremt det må antages, at vestliggørelse er en forfølgelsesgrund, er der dog ikke plads til en sådan interesseafvejning. Udlændingens processuelle stilling er således afhængig af spørgsmålet om, i hvilken fase af beslutningsprocessen sagsøgernes asylgrunde må bedømmes, og til hvilken kvalifikation disse asylgrunde fører. I forbindelse med dette spørgsmål er det også vigtigt, om det i den nationale retspraksis ved behandlingen af fornyede ansøgninger i modsætning til den første asylprocedure ikke bedømmes, om der skal meddeles opholdstilladelse af sædvanlige grunde såsom et beskyttelsesværdigt privatliv.
- 11 Rechtbank ser sig stillet over for det spørgsmål, hvilke faktorer der er afgørende for, om mindreårige udlændinge derved, at de i den fase af livet, hvor deres identitet formes, har opholdt sig i lang tid i Nederlandene samtidig med, at

kommer fra et land, hvor piger og kvinder ikke har samme rettigheder som drenge og kvinder, og ikke selv sættes i stand til at kunne træffe væsentlige valg med hensyn til, hvordan de vil indrette og forme deres liv, kan defineres som en »social gruppe« som omhandlet i kvalifikationsdirektivets artikel 10. Afdelingen har tidligere antaget, at »vestliggjorte kvinder« ikke udgør nogen bestemt social gruppe, da der er tale om en stor og for forskelligartet gruppe. I en foreliggende sag drejer det sig imidlertid ikke om »vestliggjorte kvinder« men om tredjelandstatsborgere, der i anseelig periode af den fase i livet, hvor et individs selvstændige identitet formes, faktisk har befundet sig på en medlemsstats område og er blevet et fuldgældende medlem af samfundet. Rechtbank vil gerne fra Domstolen høre, om det kræves, at »medlemmer af en bestemt social gruppe« kender hinanden eller anerkender hinanden som individer i en »bestemt social gruppe«, og om den besluttende myndighed skal undersøge dette og bedømme det. Dette spørgsmål er også relevant ved bedømmelsen af, om der er tale om en fælles baggrund. Såfremt tredjelandstatsborgere faktisk har opholdt sig i medlemsstaten i den periode af livet, hvor de former deres identitet, mens de i denne medlemsstat gældende normer og værdier, hvis de lægges for dagen i deres oprindelsesland, vil udsætte dem for forfølgelse, så kan dette ophold i medlemsstaten ikke omgøres. Betyder dette allerede, at alle, der har denne baggrund, hører til en social gruppe også uden at være opmærksom herpå, når adskillige tredjelandstatsborgere befinder sig i den samme situation?

- 12 Såfremt det ud fra Domstolens besvarelse af ovenstående spørgsmål fremgår, at sagsøgerne kan anses for at være medlemmer af en bestemt social gruppe på grund af vestliggørelse, er spørgsmålet, hvordan sætningen *»den pågældende gruppe har en særskilt identitet i det relevante land, fordi den opfattes som værende anderledes af det omgivende samfund«*, skal fortolkes. Rechtbank udleder af Domstolens dom af 4. oktober i Ahmedbekova-sagen (C-652/16, EU:C:2018:801, præmis 89), at der ved betingelsen om »en særskilt identitet« og betingelsen om, at medlemmerne af gruppen har »medfødte karakteristiske træk« eller en »fælles baggrund, der ikke kan ændres« eller »være fælles om et karakteristisk træk eller en tro, »der er så grundlæggende for deres identitet, at ingen mennesker bør tvinges til at give afkald derpå«, er tale om kumulative betingelser, for at der kan tales om en »bestemt social gruppe«. Rechtbank ønsker i den forbindelse særligt at få oplyst, om bedømmelsen af, om sagsøgerne skal betragtes som medlemmer af en bestemt social gruppe, skal ske set ud fra medlemsstatens synsvinkel eller ud fra de forfølgende aktørers synsvinkel. I henhold til kvalifikationsdirektivets artikel 10 skal det først bedømmes, om der er tale om en forfølgelsesgrund og først derefter, om der er tale om af andre tillagte egenskaber ved en forfølgelsesgrund. Denne bestemmelses affattelse forudsætter, at der først skal ske en bedømmelse ud fra medlemsstatens synsvinkel, og såfremt dette ikke fører til, at der må antages at foreligge en forfølgelsesgrund, at ansøgeren derudover godtgør, at en aktør tillægger ham kendetegnene på denne forfølgelsesgrund. Ved den forfulgte »bestemte sociale gruppe« er en komplicerende faktor, at individerne i en gruppe ikke altid vil give sig til kende som gruppe i oprindelseslandet netop på grund af frygten for forfølgelse. Parterne er enige om, at praktisering af sagsøgernes normer og værdier, og den faktiske

adfærd, som de nu lægger for dagen, vil føre til faktisk forfølgelse i Afghanistan. Skal sagsøgerne allerede på grund af disse faktiske forhold og omstændigheder tilkendes flygtningestatus, selv om det ikke er fastslået, hvilken forfølgelsesgrund der er tale om?

- 13 Af Domstolens domme af 5. september 2021, Y og Z (C-71/11 og C-99/11, EU:C:2012:518, præmis 78-80) og 7. november 2013, X, Y og Z (C-199/12, EU:C:2013:720, præmis 74-75) udleder rechtbank, at ansøgere om international beskyttelse, når foreligger en forfølgelsesgrund, ikke behøver at tilpasse deres adfærd for at undgå faktisk forfølgelse. Rechtbank ønsker oplyst, om det, såfremt der ikke er tale om en forfølgelsesgrund og således ikke om flygtningestatus på grund af vestliggørelse, kan konkluderes, at det godt kan forventes af de pågældende, at de efter tilbagekomsten kan bringe deres normer, værdier og den heraf følgende faktiske adfærd i overensstemmelse med de herskende normer, værdier og faktiske adfærd i oprindelseslandet, og om der stadig kan være grund til at meddele dem subsidiær beskyttelse. Rechtbank beder Domstolen om at tydeliggøre, om det kan forventes af sagsøgerne, at de forsøger at undgå forfølgelse ved at forsøge at skjule deres normer og værdier og således udvise en tilbageholdende adfærd, når det drejer sig om forfølgelsesgrunde, som tilskrives dem. Betraget ud fra medlemsstatens synsvinkel er der ikke tale om en forfølgelsesgrund, hvis vestliggjorte individer såsom sagsøgerne ikke kan betragtes som en social gruppe. Er sagsøgerne da alligevel berettiget til flygtningestatus på grund af tillagte politiske eller religiøse opfattelser, der afviger fra den herskende norm? Eller skal kvalifikationsdirektivets artikel 10 fortolkes således, at de ikke er berettiget til flygtningestatus, men måske kun til subsidiær beskyttelse?

Barnets tarv

- 14 Det andet hovedspørgsmål, som rechtbank må besvare, er spørgsmålet om, hvorledes barnets tarv i disse asylprocedurer skal tages i betragtning og afvejes. Domstolen har i præmis 4 i dom af 14. januar 2021 i TQ-sagen (C-441/19, EU:C:2021:9; herefter »TQ-dommen«) udtalt, at chartrets artikel 24, stk. 2, fastsætter, at barnets tarv skal komme i første række i alle handlinger vedrørende børn, uanset om de udføres af offentlige myndigheder eller private institutioner. Denne pligt indebærer, at den besluttende myndighed også må fastslå barnets tarv, da chartrets artikel 24, stk. 2, ellers ville miste sin nyttevirkning. Endvidere tvinger de faktiske omstændigheder og øvrige forhold, som sagsøgerne har gjort gældende til en bedømmelse af spørgsmålet, om skade, der er opstået på medlemsstaterne område grund af tidsforløbet, skal føre til beskyttelse. Sagsøgerne har underbygget alvoren og omfanget af denne skade med en multidisciplinær rapport. I denne sammenhæng skal rechtbank afgøre, om spørgsmålet, om der er lidt skade, som ikke skyldes asylgrunde, og i givet fald hvor alvorlig, og som kan underbygge hensynet et til barnets tarv i en procedure, der er indledt med en ansøgning om international beskyttelse, skal inddrages og afvejes i bedømmelsen. Hensynet til barnets tarv, således som det foreligger i denne sag, vedrører først og fremmest den skade, der er opstået ved et langvarigt

ophold i Nederlandene og i mindre omfang erfaringer fra oprindelseslandet eller frygt for tildragelser ved tilbagekomsten. De spørgsmål, der herved opstår er, om en medlemsstat må anses for at kunne afveje barnets tarv, når den besluttende myndighed ikke først har fastslået barnets tarv, og, såfremt der indgives en fornyet ansøgning om beskyttelse, om der skal lægges mindre eller slet ingen vægt på barnets tarv, hvis barnets tarv umiddelbart kan føre til opholdstilladelse af almindelige grunde. I denne forbindelse opstår også det spørgsmål, om de af sagsøgerne overtagne vestlige normer og værdier udgør en del af privatlivet, således som det beskyttes af og garanteres ved chartrets artikel 7. Må det, såfremt der ikke er tale om flygtningestatus men om at forhindre en situation som omhandlet i kvalifikationsdirektivets artikel 15, litra b), forventes, at sagsøgerne skjuler den i Nederlandene formede identitet? Eller kan vestliggørelse også tjene til at underbygge et privatliv, som efter en interesseafvejning måske kan føre til opholdstilladelse af almindelige grunde?

- 15 Det følger af Domstolens dom af 18. december 2014, M'Bodj (C-542/13, EU:C:2014:2452; herefter »M'Bodj-dommen«), at subsidiær beskyttelsesstatus kun kan meddeles, såfremt en udlænding løber risiko for alvorlig overlast som omhandlet i kvalifikationsdirektivets artikel 15. Overlasten kan ifølge kvalifikationsdirektivets artikel 6 hidrøre fra en af »aktørerne« bag alvorlig overlast, det vil sige staten, parter eller organisationer, der kontrolleres af staten eller ikke-statslige aktører, som staten ikke kan eller ikke vil tilbyde beskyttelse mod. Den skade, som sagsøgerne har været ude for, har ingen forbindelse til asylgrunde. In casu kunne det hævdes, at ligesom i den situation, som M'Bodj-dommen vedrører, er der ikke tale om en aktør, der har forårsaget overlasten og fortsætter hermed, hvis ikke der meddeles opholdstilladelse. Henset til TQ-dommen er det imidlertid barnets tarv, der kommer i første række i hver procedure og i hver fase af proceduren. Såfremt M'Bodj-dommen også kan finde anvendelse på faktiske omstændigheder og forhold som i denne sag, kan det imidlertid være til barnets tarv, således som det fremgår af de fremlagte rapport, at disse procedurer ikke udfyldes for meget. Det kan hævdes, at længden af procedurerne og den manglende udsendelse af sagsøgerne til dels beror på medlemsstaten. Henset hertil spørger rechtbank Domstolen om at tydeliggøre, hvorledes M'Bodj-dommen og TQ-dommen skal fortolkes i den foreliggende situation, og hvorledes disse domme forholder sig til hinanden.
- 16 I den foreliggende sag er der tale om fornyede asylansøgninger. I den nationale retspraksis er der med indførelsen af Vreemdelingenwet 2000 (udlændingeloven af 2000) sat vandtætte skodder mellem asylprocedurer og procedurer om normalt ophold. Med udtrykket »vandtætte skodder« bringes til udtryk, at der i en asylprocedure ikke tages almindelige aspekter med i overvejelserne, og at omvendt ingen asylgrunde bedømmes under en almindelig procedure. Dette har blandt andet til følge, at det ved fornyede ansøgninger ikke ex officio bedømmes, om der kan gives opholdstilladelse af sædvanlige grunde. Såfremt vestliggørelse ikke kan medføre opholdstilladelse i de foreliggende sager, kan der i henhold til den nationale retspraksis så godt som ingen vægt lægges på de sagkyndige rapporter og dermed på barnets tarv. Domstolen har imidlertid i TQ-dommen

udtrykkeligt bestemt, at barnets tarv skal komme i første række i alle handlinger vedrørende børn, og at chartrets artikel 24, stk. 2, sammenholdt med chartrets artikel 51, stk. 1, bekræfter, at børns rettigheder er grundlæggende. Domstolen har også i dom af 10. juni 2021 i LH-dommen (C-921/19, EU:C:2021:478; herefter »LH-dommen«) blandt andet udtalt, at når det drejer sig om dokumenter og udfyldning af samarbejdspligten, er en sådan sondring mellem den første og fornyede procedurer om international beskyttelse i strid med EU-retten. Rechtbank spørger nærmere bestemt Domstolen, om, henset til TQ-dommen, LH-dommen kan anses for at finde anvendelse ved afgørelsen af spørgsmålet, om det er tilladte at sondre mellem en første procedure og fornyede procedurer, hvor der søges om international beskyttelse og hermed om opholdstilladelse.

Acte clair/acte éclairé

- 17 Det er ikke fremgået, at det der med hensyn til rechtbanks spørgsmål er tale om en acte clair, da kvalifikationsdirektivets artikel 10 intet siger om definition og rækkevidde af begreberne »fælles baggrund« og »karakteristisk træk, der er grundlæggende for deres identit«, og chartrets artikel 24, stk. 2, ikke udtrykkeligt bestemmer, at den besluttende myndighed i hver procedure konkret skal (lade) barnets tarv fastsætte, og hvorledes denne derpå skal afvejes. Det fremgår heller ikke af EU-retten, om den nederlandske retspraksis med vandtætte skodder mellem asylprocedurerne og procedurerne om ophold af sædvanlige grunde er forenelig med EU-retten. De pågældende bestemmelser er heller ikke så klart formuleret, at der ikke er plads til nogen tvivl om deres fortolkning eller anvendelsesområde. Det er således et spørgsmål, om den nationale retspraksis med hensyn til de af rechtbank formulerede retsspørgsmål er i overensstemmelse med kvalifikationsdirektivet og chartret. Med hensyn til spørgsmålene er det heller ikke fremgået, om der er tale om en acte éclairé, da Domstolen hidtil ikke har givet noget tydeligt svar på disse spørgsmål, og svarene på disse spørgsmål heller ikke kan findes i Domstolens faste retspraksis i lignende sager.

Konklusion

- 18 Rechtbank finder, at det er nødvendigt at stille præjudicielle spørgsmål for at den kan træffe afgørelse i hovedsagen, og forelægger derfor Domstolen de ovenfor formulerede spørgsmål. Desuden er en besvarelse af disse spørgsmål af betydning for adskillige mindreårige, der befinder sig i sammenlignelig situation. Rechtbank anmoder Domstolen om at behandle spørgsmålene i hasteproceduren (PPU) for så vidt muligt at begrænse tidsforløbet og yderligere udviklingskader hos sagsøgerne.